

גלין רצ"ג
שנה ז' תשע"ח

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

תורה למשפחת קלייטן על ראשי לשרית בתמינה

סיפורי חז"ל

כי השבע השביע

כשיצאו ישראל ממצרים הלך משה ועמד על גדות הנילוס ואמר: יוסף יוסף הגיעה השעה שהקדוש ברוך הוא גואל את בניו, השכינה מעוכבת בגללך וישראל מעוכבין בגללך וענני כבוד מעוכבין לך. אם מראה אתה את עצמך הרי יפה, ואם לאו הרי אנו נקיים משבועתך שהשבעת את אבותינו. מיד צף ועלה ארונו של יוסף. ועדיין לא היה יכול משה ליטלו משם, שהעמידו חרטומי מצרים שם בכשפים שני כלבים של זהב, שאם יבוא אדם לשם הם נובחים וקולם הולך בכל ארץ מצרים מהלך ארבעים יום. כיוון שבא משה לשם התחילו הכלבים נובחים ומיד שתקו. הכריז משה ואמר, בואו וראו, הכלבים החיים אינם נובחים, ואילו הכלבים המזוייפים הללו נובחים.

(שמו"ר בשלח כ' - י"ט)

פרשת השבוע

"וארוממנהו" הרי זה סימן של גאון והתרוממות בעיני עצמו.

כל המחלה וגו' לא אשים עליך

כי אני ה' רופאך (ט"ו כ"ו)

מסופר על הרמב"ם זיע"א שהיה כידוע הרופא של השולטאן צלאח אל דין במצרים, כל אותו זמן שעמד השולטאן בפיקוחו הרפואי של הרמב"ם לא היה חולה אפילו פעם אחת. פעם אחת פנה השולטאן אל הרמב"ם ואמר לו: מנין לי שאמנם רופא מומחה אתה, והרי לא נחליתי במשך כל הזמן, ויתכן שאם אהיה חולה לא תוכל להעלות לי ארוכה ומרפא, השיב לו הרמב"ם הנה הרופא הגדול באמת הוא השם יתברך, כמו שכתוב בתורה "כי אני ה' רופאך", ולפני כן כתוב "כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך", שהרופא הגדול אינו זה שידוע לרפא אחרי שנחלה הלוקח שלו, אלא דוקא זה שבקי ברפואה מונעת ויודע לנקוט באמצעים מתאימים, שלא יחלה כלל.

ויאמרו איש אל אחיו מן הוא סיפר הגה"צ מטענקא זיע"א ששמע מהרה"ק רבי ישראל ה"אהבת ישראל" מוויזניץ זיע"א, שפעם אחת נסע עם רבי גדול אחד בהבאן (רכבת) שאל אותו הרבי ווער ביסטו? (מי אתה) ענה לו, איך וואלט גערין געוואלט וויסען ווער איך בין (ברצון הייתי רוצה לדעת מי אני) אבל כתיב "ויאמרו איש אל אחיו מן הוא" היינו כל אחד אמר לחבירו מי הוא חבירו אבל לא ידעו מה הוא? היינו מי הוא בעצמו לא ידע. בפשטות כוונתו היתה שאת החסרונות של חבירו רואים, אבל לא חסרונות עצמו.

זה אלי ואנוהו אלהי אבי

וארוממנהו (ט"ו - ב')

מסופר על הרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן זיע"א שהיה אומר, "זה אלי" אם אדם עמל בעצמו כדי להגיע לידי הכרת השם יתברך, אז "ואנוהו" הרי זה נאה ויאה. אבל אם "אלהי אבי" כאשר אדם סומך על יחושו ואומר, אב גדול לי. אזי

זמני השבת

זמני יציאת שבת

ירושלים: 5:47 ת"א: 5:49 ר"ת: 6:26

בשלח - שירה

זמני כניסת שבת

ירושלים: 4:32 ת"א: 4:46

סיפור לחמישה עשר בשבט

בארצנו הקדושה ארץ ישראל היה גר פעם יהודי חרד לדבר השם ושמו ר' נסים, הוא התגורר בבקתא קטנה לא הרחק מטבריה על שפת הכנרת, ר' נסים זה היה עני מרוד, לא היו לו לא שדות ולא כרמים, רק עץ רימון בודד אחד שעמד ליד ביתו הקטן, ואכן היה עץ זה ראוי לשמו, ולו ענפים עבים אשר בצילם ישב ר' נסים כל היום ולמד תורה, וכאשר הגיע הזמן והעץ נתמלא פרי אדום ועסיסי, לא היה קץ לשמחה שהיתה שורה בביתו של ר' נסים, משום שעץ זה היה מקור פרנסתם, הם עצמם אכלו מפריו ואת הנותר מכרו והתפרנסו ממנו כל השנה, ב"שלושת השבועות" היה העץ תמיד מלא פירות אך איש לא נגע בהם אלא חיכו עד לאחר ט' באב, ורק לקראת שבת נחמו ניגש ר' נסים אל העץ ויחד עם בניו הוריד ממנו את ביכורי הפרי, וברטט של קדושה היה מברך "שהחיינו" ומחיה את נפשו בפרי הטעים. לרימונים של ר' נסים יצא מוניטין בכל הסביבה, ויהודים כערבים באו לקנות מהפירות שלו, ומפה לאוזן נמסר כי הרימונים האלה סגולה הם לבריאות והמרכה לאכול מהם הרי זה משובח, מובן כי לעושר רב לא הגיע ר' נסים עם עץ הרימון היחיד שלו, ובקושי הרוויח למחייתו ולמחיית ביתו.

שנים נקפו ובנותיו של ר' נסים התחילו אט אט להגיע לפרקן, ונתגלה הצורך לחשוב על חתנים הגונים שישאו אותן, אולם נדוניה כפי שזה היה נהוג בימים ההם לא היה לר' נסים, יתר על כן ביום בהיר אחד קרא לו אסון, היה זה בדיוק אחרי "שלושת השבועות" כאשר התברר כי עץ הרימון עומד ריק בלי פירות, ניצב לו ר' נסים מתחת לעץ כבכל שנה בערב שבת נחמו, ובולש בעיניו אולי יראה לפחות רימון אחד שאפשר יהיה לברך עליו ברכת "שהחיינו", הוא מסתכל ומסתכל ומעיניו זולגות דמעות, אין אפילו רימון אחד על העץ.

"אברהמ'לה בוא הנה" קורא הוא פתאום לבנו שבגיל בר מצווה, "בוא נא ועלה על העץ אולי תגלה בין העלים איזה רימון, ונוכל מחר אי"ה לברך עליו, אברהמ'לה היה בחור זריו וממולח, לא צריך לומר לו פעמיים והוא כבר על העץ, למטה מחכה לו אביו בנשימה עצורה, "מצאתי" קורא פתאום אברהמ'לה מבין ענפי העץ, "מצאתי רימון נאה" "ברוך השם" אומר ר' נסים ושפתותיו מרחשות תודה על כי יוכל לברך בשבת על הפרי ברכת "שהחיינו", "עוד אחד מצאתי" קורא עתה הילד, ור' נסים חוזר ואומר ברוך השם, עוד פעם אחת, הודיעה קריאתו הנרגשת של הנער כי מצא רימון שלישי. אחר כך ירד מהעץ והודיע כי אין יותר, ר' נסים שבחן את הרימונים היה מלא התפעלות, גדולים יפים ועסיסיים כאלה עוד לא היו על העץ שלו אף פעם, גם אברהמ'לה אמר כי טרם ראה רימונים יפים כאלה.

לא עבר הרבה זמן עד שהחלו לבוא נשים עם סלים גדולים, הן רצו לקנות כרגיל רימונים מר' נסים, אולם הוא הודיע להן כי לצערן הרב הפעם אין לו רק שלושה אלה אותם אינו מוכר, כי הם דרושים לו לשם ברכה. הנשים שהבינו לרווח איחלו לו כי השם ימלא את

חסרונו בשנה הבאה. שמחה גדולה שמחו ר' נסים ומשפחתו באותה שבת נחמו, ראש המשפחה חתך שני רימונים חילקם לחלקים שווים בין הילדים, ואילו את השלישי השאיר מבלי לגעת בו, בינתיים פשטה שמועה כי שלושת הרימונים שנקטפו השנה מעצו של ר' נסים סגולה מיוחדת להן, כאשר עסיסן של כל הפירות מרוכז בפירות אלה, החלו לבוא אנשים שהציעו סכומי כסף גדולים תמורת הרימון הנותר, אולם ר' נסים השיב את פני כולם ריקם והודיע כי את הרימון הזה הוא משאיר לחמשה עשר בשבט, גם אשתו ביקשה אותו למכור את הרימון באומרה כי הנה אין כבר לחם בבית והבנות מודקנות ויש להשיאן, אולם גם לה אמר ר' נסים אותו הדבר בהוסיפו כי השם יעזור ואין מה לדאוג, אולם אשתו לא נתנה לו מעתה מנוח היא הפצירה בו לצאת לחו"ל ולאסוף כסף להכנסת כלה, ר' נסים דחה הצעה זו באומרו כי אין הוא רוצה להפיק שום רווח מהעובדה כי הוא תושב א"י, ושהיהודים בחו"ל ירחמו עליו בשל כך, למרות זאת בראותו את הצער בעיני אשתו ובנותיו החליט לצאת לדרך, אך קיבל על עצמו לא לגלות בשום מקום שהוא בן ארץ ישראל.

בלב כבוד הוא נפרד ממשפחתו ויצא לדרך, בדרך נדודיו עבר ר' נסים ערים וכפרים, והיה בהרבה מקומות, מאחר ולא אמר כי הוא מא"י, לא שם איש לב אליו וכמובן שלא הצליח לאסוף כסף למטרה בגללה יצא את הארץ, כך הוא התגלגל ממקום למקום עד הגיעו לקושטא, היה זה בדיוק ביום חמשה עשר בשבט כאשר נכנס ר' נסים לעיר, ומיד שם פעמיו לבית המדרש, איש לא שם לב אליו, כי היהודים היו עצובים ומודאגים בגלל גזירה שאימה עליהם, בגלל בנו של הסולטן שחלה במחלה אנושה, ואביו המלך הכניס לראשו כי היהודים גרמו למחלת בנו כאשר קללוהו שימות, על כן החליט הסולטן כי אם הבן לא יירפא הוא יגרש מארצו את כל היהודים, היום הוא האחרון של הגזירה, ואם הנסיך לא יהיה בריא, צפויה סכנת גירוש לכל היהודים אשר בעיר. בתום התפילה ישב כל הקהל בבית הכנסת לומר תהילים כדי להעביר את רוע הגזירה, ר' נסים התיישב אף הוא לומר תהילים יחד עם כולם, אולם מיד ניגש אליו השמש ושאל אם אין הוא מארץ ישראל? לשאלתו המשתוממת של ר' נסים מאין הוא יודע, השיב השמש כי הרב אמר שהוא מרגיש ריח של א"י בבית המדרש, "רבינו הוא יהודי קדוש" אמר השמש "בוא אתי ר' יהודי", הוא ניגש עם השמש לחדר פנימי, בו ישב הרב שהיה ישיש מופלג ובעל הדרת פנים.

כאשר השאיר אותם השמש לבדם, הושיט הרב לר' נסים את ידו לשלום ואמר לו, כי מומן כבר לא הודמן אצלו יהודי מא"י, "מה עושים אחינו בארץ הקודש?" שאל הרב את האורח, ר' נסים השתומם מאד מאין יודע הרב כי הוא מא"י "בטח מרגיש כבודו את ריח הרימון אשר אתי", הוא אמר לרב, ספק שאלה וספק קביעת עובדה, "יש לך רימון מארץ ישראל?" שאלו הרב בקול נרגש, "כן רבי" השיב ר' נסים, "זאני חושב לאכול אותו עתה לכבוד ראש השנה לאילנות, ולכבוד ייחשב לי להתחלק בו עם כבוד תורתו". הרב הישיש קפץ עתה ממקומו וחייב את ר' נסים בשתי ידי, "השם יתברך שלח אותך הנה" אמר "כדי להציל את הקהילה הקדושה הזו מסכנת הגירוש המרחפת עליה".

משל ונמשל

כל טובות העולם הזה מותנות בקיום התורה והמצוות, אולם אדם הנהנה מהעולם הזה ואינו חפץ בקיום המצוות, הרי שהוא אוכל עולמו בחייו, ואף אם עשה מעשה מצוה זה או אחר, נחשב לו נדבר כניכוי שכרו.

משל למה הדבר דומה: לעשיר שהיתה לו בת כלילת המעלות, ואביה חיפש לו חתן מופלג בתורה ובמידות, אחר יגיעה מצא בחור בעל מעלות יחיד ומיוחד. אביו של הבחור גר בעיר רחוקה, שלח העשיר את מרכבתו ההדורה להביא את האב אל עירם, כדי לסיים את השידוך למזל טוב. כאשר הגיע אביו של החתן ונפגש עם אבי הכלה, נמלך בדעתו ומסיבה כלשהי לא הסכים לשידוך. ראה העשיר כי אבי החתן אינו מסכים לשידוך, החליט לשדך אותו בממון, ולחש על אזנו כי מלבד סכום הנדוניה שיתן בעין יפה לבני הזוג, בדעתו לתת עוד ארבע מאות זוז לאבי החתן. למרות ההצעה המפתה נשאר אבי החתן בסירובו ולא הסכים לשידוך. כאשר ראה אבי הכלה כי כן, פנה אל הבחור עצמו, ועד מהרה סיכמו שניהם על השידוך למזל טוב ללא הסכמת אבי החתן. לאחר חתימת שטר התנאים בא אבי החתן אל העשיר וביקש ארבע מאות זוז כפי שהובטח לו ענה העשיר: לא ולא! אמת כי הבטחתי לך סך זה, אולם רק כדי לזרז אותך להסכים לשידוך, אך עתה כבר נחתם השידוך למזל טוב ללא הסכמתך, ועכשיו מה לי ולך?

והנמשל: הקדוש ברוך הוא עשה כביכול שידוך עם בני ישראל, אלא שעיקר השידוך הוא עם הנפש החפצה בקיום המצוות. אמנם, הנפש עומדת ביד הגוף, וכל מצווה שתחפוץ לקיים, עליה לבקש תחילה את רשות הגוף שיתרצה ויסכים לדבר, הנפש צריכה את רצון הרגליים ללכת אל בית המדרש, ואת הסכמת הידיים ללבוש ציצית ולהניח תפילין וכדומה. על כן אם הגוף מסכים ברצון, מן הראוי לתת לו מעט שכר בעולם הזה על שהסכים לרצונותיה של הנפש. אולם אם הגוף אינו חפץ בכך, על פי דין ראוי לו שלא יינהג מן העולם הזה כלל וכלל, אם אכן נהנה, ידע כי מכלה הוא את מעט שכרו השמור לו לעולם הבא.

(המגיד מדובנא זיע"א)

לאחר מכן סיפר לו הרב את הסיפור הבא: "ידוע לך בוודאי המצב בי אנו נתונים, ובכן אתמול בלילה ישבנו בבית הכנסת כפי שזה נהוג אצלנו היהודים הספרדיים, ואמרנו "תיקון" לכבוד ט"ו בשבט כולנו מודאגים מיום המחר, אך ניסינו לגרש את המחשבות המטרידות ולבטוח בשומר ישראל שהוא לא ינום ולא יישן, בלמדי בספרים הקדושים התעמקתי בסוגיה ששמה פירות, כפי שוודאי ידוע לך, מובא בספרים כי קיימים שלושה סוגי פירות, א' כאלה שאוכלים אותם כמות שהם, כמו ענבים תמרים תפוחים וכו'. ב' כאלה שיש להם גרעין קשה, ביניהם אפרסקים, מישמיש, דובדבנים וכו'. ג. ולבסוף יש פירות כאלה שאוכלים רק את התוך שלהם ואילו את הקליפה החיצונית זורקים, כאלה הם למשל הרימונים, האגוזים, השקדים ואחרים. והנה, ממשיך הרב את סיפורו, כאשר התעמקתי בספרים כדי לרדת לעומקם של הדברים וללמוד את סודות הפירות, בהתחשב בעובדה כי העיקר הוא התוך הפנימיות המוסתרת מעין רואה, בחשבי על כל זה, החלה המילה "רימון" מרצדת לנגד עיני, עד שלבסוף הבנתי כי במלה רימונים נעוץ התיקון, ומיד עלתה בלבי המחשבה רמוני"ם והו בעצם ראשי תיבות של רפואת מלך ובנו נסים יביא מהרה, השומע אתה ר' נסים? לא לחינם ניתן לך השם נסים, השם יתברך עשה אותך לשליח כדי לחולל על ידך נס בקהילה הזאת, רק בשביל זה שלח אותך השם הנה, הבה נלך מהר אל הסולטן אסור לנו לאבד זמן".

תוהו ומבולבל ניגש ר' נסים יחד עם הרב הישיש אל ארמון הסולטן, הם מיד הוכנסו פנימה, והסולטן צעק להם במר יאושו הצילו את בני, הצילו, אם תצילו אותו אציף אתכם בזהב ולעולם לא אשכח לכם זאת, וליהודים היטיב כל ימי. תכניס אותנו אליו אמר לו הרב הישיש בעזרת השם אנו נרפא את בנך. הם נכנסו לחדר בו שכב הנסיך הצעיר חיזור וללא סימן של רוח חיים, ר' נסים הוציא עתה את הרימון פתח בזהירות את העטיפה והראהו לרב, הרימון היה טרי ועסיסי כמו ברגע בו נקטף מהעץ, ר' נסים הוציא סכין חתך את הפרי לשניים, חלק אחד השאיר לברכה וחלק אחד הוא ניקה מהקליפה וסחט כמה טיפות של מיץ לתוך כוסית קטנה, החולה בלע את הטיפות ומיד לאחר מכן הוא פתח את עיניו, עוד כמה טיפות וכולם ראו בעליל כיצד שבים אליו כוחותיו והוא מבריא והולך, הסולטן נישק את ידיהם של הרב הזקן ושל ר' נסים, "הצללתם את חיי בני" אמר "לעולם לא אוכל לשכוח לכם זאת". הם הלכו הביתה שמחים וטובי לב, כדי לבשר ליהודים על הנס הגדול שארע להם. מאליו יובן כי לר' נסים לא היו יותר דאגות בנוגע לנדוניה לבנותיו, הוא בא הביתה לטבריה מלא כסף וזהב מתנת הסולטן, בבית קידם את פניו עץ הרימון העתיק כשהוא שוב מלא פירות אדומים ועסיסיים.

צִין אדם לחברו

בזכות מה ניצל

רבי עקיבא אייגר ממוות

מסופר: בשיעור שהיה משמיע הגה"ק רבי עקיבא אייגר זיע"א בישיבתו, היה משתתף גם בעל בית אחד שהיה תלמיד חכם. פעם אחת הגיע קצת באיחור לשיעור, והנה הוא נכנס לאולם ורואה שהמקום ריק ואין שם איש. התפלא האיש ולא הבין פשר דבר שהרי כרגיל זהו הזמן שבו השיעור נמצא בעיצומו, עד שמצא בחור אחד וממנו נודע לו כי הרב אמנם הגיד שיעור, אך באמצע השיעור שאל בחור קושיא והרב אמר תירוץ, אבל הבחור התעקש פעם ועוד פעם וכל הזמן הרב ענה אותו תירוץ. הבחור לא הבין וכך שאל אותה קושיא שבעים פעם, ורבי עקיבא אייגר ענה אותו תירוץ עד שנחלש והתעלף ולא יכלו להעירו. מיד הזעיקו רופא שקבע שמצבו חמור וציווה להחיש אותו מיד לביתו. הבחור ידע לספר לאותו בעל בית, כי הרב שוכב עתה במיטתו בבית והוא ממש בסכנת נפשות. שאל בעל הבית את הבחור מה היתה הקושיא, ומה היה התירוץ? התפלא הבחור ואמר לו איך יכול אני במצב כזה להתרכז ולומר לך זאת, הלא המצב כה חמור. אבל האיש התעקש עד שהבחור אמר לו את תוכן הקושיא והתירוץ. התפלא בעל הבית ואמר הרי הרב צודק,

על מה התעקש אותה מקשה? רץ בעל הבית לביתו של רבי עקיבא אייגר ומצא את כולם שרויים בדאגה עמוקה, בני המשפחה היו מתוחים ומבוהלים, המצב קריטי, כבר הזמינו חברה קדישא והדליקו נרות. אותו בעל בית לא איבד עשתונותו, הוא ניגש למיטתו של הרב והבחין ששפתיו נעות, התכופף אליו ושמע מה הוא לוחש ולאחר מכן נעמד ויצא החוצה באומרו, כבו את הנרות, הרב יבריא. מיד רצו אליו כולם ושאלו אותו זאת מנין לך, איך אתה כל כך בטוח?

נענה האיש ואמר, אספר לכם, התכופתי והייתי און ללחשו של הרב וכה אמר: ריבוננו של עולם אני מבקש שתשלח לי רפואה שלימה בגלל שני דברים, דבר ראשון גלוי וידוע לפניך שהתירוץ שלי נכון, כוונתי לאמיתה של תורה, וממילא בזכות התורה האמיתית שאמרת אני ראוי לרפואה שלימה. דבר שני, אם אמות עכשיו חלילה, לא יוכל הבחור לחיות במנוחה כל ימי חייו, כי הוא יתייסר על שהיה הגורם למותי, וגם בגלל זה אני מבקש ממך שתשלח לי רפואה שלימה. כאשר שמעתי כך מרבנו הקדוש, סיים בעל הבית בטוח אני כי ה' ישלח לו רפואה, וכך היה שרבי עקיבא אייגר הבריא וחזר לאיתנו.

תילולא דצדקיא

שבת קודש י"א שבט

הרה"ק רבי יהודה לייב מדעסוי וברלין ב"ר דוד ("קרנן העדה" - תקס"ו)

הרה"ק רבי יהודה צבי יאלס מסמבור ב"ר אורי הכהן (תרע"ט)

יום ראשון י"ב שבט

הרה"ק רבי צבי הירש שור בעל "תורת חיים" (שצ"ה)

הרה"ק רבי יעקב קאפליש מלובלין ב"ר שמואל (תצ"ט)

יום שני י"ג שבט

הרה"ק רבי יהודה יעקב שמשון שפירא מואסלאט ב"ר פינחס מקאריץ (תקס"ח)

הרה"ק רבי מרדכי מלעכוויטש ב"ר נח (תק"ע)

הרה"ק רבי יו"ט נעטיל מטשעכוב ב"ר מנחם (תקע"ו)

יום שלישי י"ד שבט

הרה"ק רבי יעקב יהושע ב"ר צבי הירש אב"ד פפד"מ (פני יהושע - תקט"ז)

הרה"ק רבי יחיאל מאלכסנדר ב"ר שרגא פייבל מגריצא (תרנ"ד)

יום רביעי ט"ו שבט

הרה"ק רבי שלמה יהושע דוד מראדווימין ב"ר יעקב אריה (תרס"ג)

הרה"ק רבי חיים מרדכי מרגליות ("שערי תשובה" - תקפ"ג)

יום חמישי ט"ז שבט

הגה"ק רבי שלום מרדכי הכהן שוואדראן ב"ר משה (המהרש"ם מברעז'אן-תרע"א)

יום שישי י"ז שבט

הרה"ק רבי משה מקיטוב ב"ר שלמה (תלמיד הבעש"ט הקדוש - תצ"ח)

הרה"ק רבי יחזקאל מקוומיר ב"ר צבי הירש (תלמיד החוה - תרט"ז)

הרה"ק רבי חיים פאלאג'י ב"ר יעקב (תרכ"ח)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

מצווה הלכות

מאת הרה"ג נמליאל הכהן רבטיבין שליט"א
מח"ס "גם אני אדון" יסודות יסודות התורה על המעשים.

לימוד מקרא בלילה (א')

א) אין לקרוא מקרא בלילה. (באר היטב או"ח סימן רל"ח ס"ק ב')

ב) אם אומר פסוקי תנ"ך יחד עם פירוש רש"י, או שאר מפרשים, אין שום חשש. (שו"ת ויחי יעקב קארו"ח סימן ט'. ולפי זה כתב בתהלים המפורסם "יסוד מלכות" בהקדמה, שאמירת תהלים תוך הבנת פשוטות הפסוקים, מותר גם בלילה. ע"ש)

ג) יש שהתירו לבעל קורא להכין קריאתו בלילה, אם אין לו פנאי ביום. (שו"ת בית ישראל, לנדא, סימן ל"ה)

ד) אם אומר פסוקים לשם סגולה לדבר מסויים, אין שום חשש. (שו"ת בצל החכמה, ח"ד סימן מ"ד)

לזכות

החתן החשוב ירחמיאל אורלנציק הי"ו לרגל נשואיו בשטט"מ בורא עולם בקנין השלם זה הבנין מתוך שמחה וכל טוב

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז